

ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΝΑ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΡΝΤΟΓΑΝΙΚΟΣ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΣΜΟΣ

[Ι. Θ. Μάξης, καθηγητής Γεωπολιτικής Θεωρίας, Πρόεδρος του Τμήματος Τουρκικών Σπουδών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών, Σχολή Οικονομικών και Πολιτικών Επιστημών, Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, Ημερίδα Δημοκρίτειο-12 Νοεμβρίου 2016]

Α. Η εικόνα της γεωστρατηγικής ασαφείας και αποσταθεροποιήσεως στην Ν/Α Μεσόγειο

Το Μεσανατολικό γεωπολιτικό σύστημα, αναδιαρθρούται με ταχυστάτους ρυθμούς και οι εσωτερικοί πυλώνες ισχύος των εκάστοτε υποσυστημάτων του διαμορφώνουν ένα πολύπλοκο δίκτυο ανακατανομής ισχύος επηρεαζόμενο με πρωτοφανείς τρόπους από τους Πόλους Ισχύος του Υπερσυστήματος, όπως οι ΗΠΑ, η Ρωσσία, η Κίνα, και συγκεκριμένα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως. Στο πλαίσιο αυτό άκρως ενδιαφέρουσα, είναι η πλήρης αποτυχία της μέχρι πρότινος «Δημοκρατικής administration» της Ουάσιγκτων, να δημιουργήσει μια «ισλαμοδημοκρατική» Τουρκία η οποία, με εργαλείο προβολής ισχύος την Οργάνωση των Αδελφών Μουσουλμάνων της Αιγύπτου, θα λειτουργούσε ως ισλαμικού τύπου «δημοκρατικό» πρότυπο διακυβερνήσεως για όλες τις ισλαμικού πολιτισμικού υποβάθρου χώρες της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής, αποτελούσα και γεωστρατηγικό ανάχωμα στις Μεσογειακές βλέψεις της Ρωσσίας.

Είναι ακόμη, άξια καταγραφής, η δια δυτικών χειρών -αμερικανικών και άλλων- ανατροπή, των μέχρι πρότινος ισχυρών συμμάχων της Δύσεως και δη της Ουάσιγκτων στην Μέση Ανατολή και το Μαγκρέμπ.

Ενέργειες, οι οποίες οδήγησαν σε πλήρη αποτυχία το δυτικό στρατήγημα της ούτω κληθείσης «Αραβικής Ανοιξέως» η οποία κατέληξε σε «ισλαμιστικό χειμώνα» με διεθνή διασπορά εκρήξεων και εστιών σαλαφιστικού-τακφριστικού ριζοσπαστισμού.

Αιτία είναι αυτή η αλλαγή γεωστρατηγικών επιλογών της Διοικήσεως Ομπάμα αναφορικός με το Ιράν, το Κουρδικό εθνο-απελευθερωτικό κίνημα στη Μέση Ανατολή, τις ισραηλινές -δικαιολογημένες ιστορικά- φοβίες και το ισλαμιστικό κίνημα είτε αυτό έχει τη μορφή του σαλαφιστικού προτύπου είτε αυτού των Αδελφών Μουσουλμάνων.

Ο ανωτέρω αμερικανικός γεωστρατηγικός σχεδιασμός είχε ως στόχο την διάσπαση του σιιτικού άξονος Τεχεράνης-Δαμασκού-Λιβάνου και την επιλογή των ενεργειακών οδών οι οποίες θα απέκλειαν την επιρροή της Τεχεράνης (συμμάχου της Μόσχας) στην αγορά της Ε.Ε. Το κέντρο βάρους αυτού του ενοχλητικού άξονος ήταν η Συρία. Εκείνος ο κρίκος λοιπόν, έπρεπε να διαρραγεί.

Το «άνθος του Κακού» αυτού του «ισλαμιστικού χειμónος», είχε τις ρίζες του στο ίδιο προταγματικό, γεωστρατηγικώς, αίτιο: αναχαίτιση της προβολής ισχύος της Ρωσσίας και της Κίνας στην Μεσόγειο κατά την παρούσα φάση, οπότε και το ενδιαφέρον της Δύσεως προσανατολίζεται προς τις μεγάλες διεθνείς υπεραξίες των αγορών και των γεωστρατηγικής σημασίας θαλασσίων εμπορευματικών οδών του Ειρηνικού, αφήνοντας πίσω του μεγάλα κενά αμυντικής και πολιτικής δυτικής επιρροής και προβολής ισχύος.

B. Το ματαιωθέν πραξικόπημα, η γεωστρατηγική αυτονόμηση της Τουρκίας και οι δυνατές συνέπειές της

Οι ανωτέρω στρατηγικές αστοχίες της Δύσεως, τροφοδότησαν την «αυτονόμηση» της Τουρκίας ως προς το ΝΑΤΟ όπως και της Σαουδικής Αραβίας από την παραδοσιακή παρακολουθηματική της (bandwagoning) στάση ως προς τις πρόσφατες γεωστρατηγικές επιλογές του Προέδρου Ομπάμα.

Οι λόγοι είναι διαυγείς: αφενός μεν ο υπαρξιακός φόβος της Αγκύρας για το ζήτημα της Κουρδικής αποσχίσεως και αφετέρου του Ριάντ για την επαπειλούμενη ανατροπή των ισορροπιών στον Περσικό Κόλπο προς όφελος της Τεχεράνης.

i) Η πολιτική του Προέδρου Πούτιν, εις την παρούσα φάση αποτελεί ένα από τα τελειότερα μετασοβιετικά λεπτοργήματα:

α) είναι σαφές ότι Μόσχα και Ουάσιγκτων δεν επεδοκίμαζαν την συμπεριφορά της Τουρκίας εις την Συρία, κατά το τρέχον έτος 2016. Είναι σαφές ότι θα υπήρξε ένα σιωπηρό *gentlemen's agreement* μεταξύ των για την απομάκρυνση από την εξουσία του κου Ερντογάν

β) με δεδομένη συνεπώς, την διάθεση των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ να μην αναστείλουν τα σχέδια περί «Αντιπυραυλικής Ασπίδος» τα οποία σαφώς εστόχευαν την Ρωσία, η Μόσχα ευλόγως αμύνθηκε με κινήσεις υβριδικού πολέμου εναντίον ενός ρωσοφοβικού και νεο-ψυχροπολεμικού ΝΑΤΟ.

γ) μια διαταραχή ισορροπιών στην ζώνη Ασφαλείας της Ν/Α Πτέρυγος του ΝΑΤΟ είναι το βέλτιστο προσδοκώμενο για την Μόσχα. Η Μόσχα θα επέλυε για ικανό χρονικό διάστημα, ζητήματα απειλών στο μαλακό της υπογάστριο, αυτό των μουσουλμανικών Δημοκρατιών της Κεντρικής Ασίας, το οποίον και ονομάζει ως εγγύς εξωτερικόν. Αναφερόμεθα σε μία πιθανή διάρριξη του Rimland (κατά Spykman) εις την άκρως ευαίσθητη περιοχή της Ν/Α Πτέρυγός του, δηλαδή στο υποσύστημα Ελλάδος-Τουρκίας.

ii) Η Μόσχα, είχε διαμεσολαβήσει για τον έλεγχο του πυρηνικού προγράμματος της Τεχεράνης μεταξύ αυτής και της Ουάσιγκτων, ακριβώς για να ανατρέψει την διπλωματική φιλολογία περί της αναγκαιότητας της ΝΑΤΟϊκής αντιπυραυλικής ασπίδος η οποία υποτίθεται ότι είχε ως στόχο την άμυνα έναντι ενός πυρηνικο-ποιημένου Ιράν. Η προσπάθειά του αυτή απέδειξε ότι τελικώς η «Ασπίδα» είχε ως αντικειμενικό στόχο την Μόσχα και όχι την Τεχεράνη!

iii) Συνεπώς, η Μόσχα όφειλε να ακυρώσει, ακόμη και έναντι υψηλού τιμήματος, την ΝΑΤΟϊκή δυνατότητα επεκτάσεως της «αντιπυραυλικής ασπίδος» στις τουρκικές ακτές του Ευξείνου Πόντου. Θα έπρεπε συνεπώς, να ανατρέψει την γεωστρατηγική βεβαιότητα της Ουάσιγκτων στην περιοχή, ωθώντας σε αναθεωρητική συμπεριφορά ως προς την Βορειο-ατλαντική Συμμαχία τον έναν εκ των δύο πυλώνων της: την ισλαμιστική Τουρκία.

iv) Η Μόσχα εγνώριζε, όπως η Ουάσιγκτων αλλά και η ισλαμιστική Άγκυρα, τον υπαρξιακό φόβο της τελευταίας για την δημιουργία Μεγάλου Κουρδιστάν στις Νοτιοανατολικές και Νότιες επαρχίες της σε σύνδεση με τα εδάφη της Βορείου

Συρίας και του Βορείου Ιράκ, το οποίο προωθείται και από πλευράς ΗΠΑ (PYD/YPG) αλλά και από πλευράς Ισραήλ.

v) Η σχέση Αγκύρας-Ουάσιγκτων ήτο άκρως τεταμένη για τον λόγο αυτόν, όπως και για την συμπεριφορά της Τουρκίας η οποία συμμαχούσε υπογείως με το Daesh και την Jubhat al Nushra και λοιπές τζιχαντιστικές οργανώσεις στην Συρία οι οποίες εστρέφοντο και εναντίον των κουρδικών πολιτοφυλακών και ανταρτών εξυπηρετώντας, εκ του αποτελέσματος, τους στόχους ασφαλείας της Αγκυρας αλλά όχι πλέον την αμερικανική πολιτική στην Συρία.

vi) Η Αγκυρα συνεπώς, προσπαθώντας να ανατρέψει την υποστήριξη των ΗΠΑ στο κουρδικό κίνημα και το συναφές αντάρτικο στην Βόρεια Συρία, εξεβίαζε τις ΗΠΑ αρνούμενη να δεχθεί την επέκταση της ΝΑΤΟϊκής αντιπυραυλικής ασπίδος στα εδάφη της αλλά και διότι κάτι ανάλογο θα αποτελούσε τελικό casus belli για την Μόσχα, με την οποία μετά την κατάρριψη του SUKHOI-SU-24M (βλ. φωτο-1) στις 24 Νοεμβρίου 2015, οι σχέσεις είχαν ενταθεί κρίσιμως. Συνεπώς η στάσις της ματαίωνε τους αμερικανονατοϊκούς σχεδιασμούς, μέχρι η Ουάσιγκτων να αναγκασθεί να αλλάξει την κουρδική πολιτική της.

vii) Συνεπώς, εάν επετύγχανε το υπερατλαντικής ανοχής και γκιουλενικής εκτελέσεως πραξικόπημα, θα ολοκλήρωνε την πυραυλική περικύκλωση της Ρωσίας! Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα την ματαίωση των ρωσικών σχεδίων για την Συρία, την επαναπομόνωσή της από το αδρανοποιηθέν πυρηνικώς Ιράν, την πλήρη κυριαρχία των ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στην Συρία και την απώλεια της ρωσικής ισχύος επί της Ουκρανίας με αποτέλεσμα τον απόλυτο γεωστρατηγικό ενουχισμό της Μόσχας!

viii) Το αποτυχόν, οπερεττικό πραξικόπημα στην Τουρκία, με δεδομένα τα ανωτέρω απετέλεσε ευκαιρία μεγίστη για το ισλαμοδικτατορικό καθεστώς Ερντογάν να επιχειρεί την απόλυτη κυριαρχία του στο εσωτερικό της Τουρκίας, επανεξετάζοντας τον γεωστρατηγικό προσανατολισμό της χώρας του προς την μέχρι σήμερα υπαρξιακή εχθρά του: την Ρωσία του Προέδρου Πούτιν. Μεγίστη ανατροπή των μοντέλων εθνικής ασφαλείας του Δυτικού Κόσμου και των ΗΠΑ, ιδιαιτέρως!

ix) Η Τουρκία συνεπώς, δεν μπορούσε πλέον να εμπιστεύεται τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, άρα μόνο αυτή η σπασμοδική κίνηση ενός -καιροσκοπικού από πλευράς Τουρκίας- τακτικιστικού αναστοχασμού, αποτελούσε επιλογή για τον ανορθολογικό Ερντογάν.

Γ. Κίνδυνοι ασταθείας εκ του νεοθωμανικού αναθεωρητισμού

1. Το συνολικό αναθεωρητικό πλαίσιο

Λέγω συχνά, κάνοντας δηλητηριώδες χιούμορ, ότι: «Διεθνές Δίκαιο καλείται το συμφέρον μας, εφοδιασμένο με Στρατό, Ναυτικό και Αεροπορία». Τα εμπρηστικά λεχθέντα εσχάτως από τον κ. Ερντογάν είναι γνωστά. Και δεν εκπλήσσουν τους αναγνώστες των επιστημονικών πονημάτων του εκπαραθυρωθέντος από τον Ερντογάν, αλλά μονίμως ιδεολογικώς παρόντος, καθηγητού κ. Νταβούτογλου εις το πόνημά του "Stratejik derinlik. Türkiye'nin uluslararası konumu" ("Στρατηγικό

βάθος. Η διεθνής θέση της Τουρκίας" 2001)¹. Για τον Νταβούτογλου, ο «βαλκανικός άξων» και ο «άξων Μεσοποταμίας - Βασόρας» ο οποίος χαρακτηρίζεται, κατά την ιμπεριαλιστική μυθοπλαστική άποψίν του, από «τουρκικούς πληθυσμούς» αλλά και ο «άξων Κύπρου - Μέσης Ανατολής - Ευρασίας»² οι οποίοι επίσης κατ' αυτόν αποτελούν ισλαμικού πολιτισμικού υποβάθρου οθωμανικούς «ζωτικούς χώρους», αποτελούν απόλυτη προτεραιότητα για την νεο-οθωμανική Τουρκία.

Ο κος Ερντογάν, προσπαθεί, με τα λεγόμενά του να επικαλεσθεί υπογείως τη Σύμβαση της Βιέννης του 1969, περί δικαίου των Συνθηκών, και να προωθήσει την άποψη ότι οι αντικειμενικές συνθήκες, οι ισχύουσες κατά την περίοδο της υπογραφής της Συνθήκης της Λωζάννης, δεν ισχύουν σήμερα, άρα θα πρέπει και η συνθήκη να **τροποποιηθεί, και όχι να καταργηθεί!** Σε αυτό του το εγχείρημα, απολύτως ασταθές νομικώς, πιστεύει ότι θα τον βοηθήσουν **δύο βασικά γεωστρατηγικά εργαλεία εκβιασμών: 1)** Ο εκβιασμός της εξαπολύσεως των μεταναστευτικών ροών προς την Ε.Ε. μέσω Ελλάδος, **2)** ο εκβιασμός της Ουάσιγκτων μέσω ενός τακτικιστικού ελιγμού δήθεν προσεταιρισμού της Μόσχας την οποίαν και θα εγκαταλείψει αμέσως μόλις επιτύχει τα προσδοκώμενα αποτελέσματα των εδαφικών του διεκδικήσεων στην Συρία, την Κύπρο, το Αιγαίο και την ουδετεροποίηση της Ελληνικής Θράκης με τελική στόχευση την ανεξαρτητοποίηση και κατόπιν την προσάρτησή της. Η Μόσχα δεν αντιδρά εισέτι στις προφανείς αυτές βλέψεις του Ερντογάν, διότι, θεωρεί πιθανώς, ότι την εξυπηρετούν στην υβριδική της άμυνα, έναντι του ΝΑΤΟ και της μέχρι πρότινος εχθρικής, νεο-ψυχροπολεμικής εις βάρος της, Ουάσιγκτων της «Administration» των Δημοκρατικών. Πρέπει όμως να αντιληφθεί η Μόσχα, ότι ο κος Ερντογάν κερδίζει χρόνο εις βάρος της, και πιθανώς εδαφικά και στρατηγικά ερείσματα, τα οποία θα στραφούν τελικώς εναντίον της Ρωσίας, όταν ο κος Ερντογάν, με μία νέα πιρουέττα, θα επανέλθει εις τας αγκάλας του ΝΑΤΟ όπου και ανήκει. Ουδέποτε η Τουρκία θα πιστεύσει εις μίαν πραγματική συμμαχία με την Μόσχα, απλώς διότι η Γεωγραφία, και συνεπώς και η Γεωπολιτική, είναι μη μεταβλητά μεγέθη στην ανάγνωση των διακρατικών ανταγωνισμών.

2. Εξέταση ισχύος του αναθεωρητικού πλαισίου

i. Η μνεία που έγινε στη συγκεκριμένη συνέντευξη στο «πλαίσιο της Βιέννης» και στις συγκεκριμένες προβλέψεις που αφορούν τους λόγους «λύσεως» μιας διεθνούς συμβάσεως, έγινε προκειμένου να τεθεί σε ορθή ερμηνευτική βάση (τόσο νομικά - διεθνοδικαιϊκά όσο και κυρίως - γεωπολιτικά), η πρόσφατη δήλωση Ερντογάν περί της Λωζάννης, και ειδικά το τμήμα της που αφορά ειδικότερα τον χώρο του Αιγαίου και της Ανατολικής Μεσογείου, αλλά και ευρύτερα.

ii. Σημειώνεται ότι η Λωζάννη, ως συμβατικό κείμενο πολυμερούς συμφωνίας ειρήνης, δεν περιέχει ρητές προβλέψεις για λύση, ή τερματισμό της, ή ακόμη και για αποχώρηση ενός ή περισσότερων εκ των συμβαλλόμενων κρατών που την υπέγραψαν. Ούτε και για αναστολή εφαρμογής της με τη συναίνεση ή την επιμέρους συμφωνία κάποιων εκ των μερών. Προς ενημέρωσιν, γενικώς σημειώνεται ότι από θεωρητικής απόψεως και μόνον είναι δυνατή η μόνιμη αναστολή του πλαισίου της Λωζάννης

¹ Βλ. Ι. Θ. Μάζης, "Νταβούτογλου και γεωπολιτική", Ηρόδοτος ²2012, σσ. 21-23, 29-30

² όπ. αν.: σσ. 44-47

λόγω αδυναμίας εφαρμογής των προβλέψεων της (άρθρο 61), ή, από πρακτικής απόψεως, είναι δυνατή η «αναστολή της εφαρμογής της ή η λήξις της» μόνον διά της de facto παραβιάσεώς της της (άρθρο 60).

3. Αναίρεση αναθεωρητικού επιχειρήματος

i. (Ορθο)λογικά λοιπόν βασίμως τεκμαίρεται ότι, η μόνη ρεαλιστικά πιθανή δυνατότητα πολιτικώς αποδεκτής «παράκαμψης» του πλαισίου της Λωζάννης (μέσω των δηλώσεων Ερντογάν) είναι η επίκληση των προβλέψεων του άρθρου 62 αυτής, δηλαδή της ρήτρας περί της «θεμελιώδους αλλαγής των περιστάσεων» («Fundamental change of circumstances») από τη χρονική περίοδο της συνάψεώς της. Ο ευρύτερα και αόριστα πολιτικός όμως χαρακτήρας των εν λόγω δηλώσεων, οι οποίες τουλάχιστον προς το παρόν δεν ακολουθήθηκαν από συγκεκριμένες διπλωματικές ενέργειες που θίγουν ουσιαστικά το πλαίσιο της Λωζάννης με τη δέουσα νομική αιτιολόγηση και τεκμηρίωση, καθιστά σκόπιμη την ανάγνωσή τους από την πολιτική/γεωπολιτική και όχι από τη στενά νομική τους ερμηνευτική σκοπιά.

ii. Έτσι, το ανωτέρω εν προκειμένω «πολιτικού» χαρακτήρα «αναθεωρητικό» επιχείρημα κατά του πλαισίου της Λωζάννης του κ. Ερντογάν, που θεωρητικά συμπεριλαμβάνεται ως συμβατική νομική πρόνοια στο κείμενο της Βιέννης, μπορεί να εφαρμοστεί όταν και μόνον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του συναφούς άρθρου, αφού βέβαια τύχει βασίμου επικλήσεως από κράτη Μέρη της Σύμβασης του 1969, αλλά και από τρίτα κράτη, στο μέτρο που είναι ευρύτερα αποδεκτός ο εθιμικός χαρακτήρας της εν λόγω νόρμας.

Εξ όσων είναι μέχρι τώρα γνωστό, τέτοια αμιγώς νομική επίκληση δεν έχει λάβει χώρα εκ μέρους, ούτε καν, του τουρκικού ισλαμιστικού καθεστώτος. Αν όμως συμβεί: **1ον**) θα πλήξει καίρια όλα τα επιβιώσαντα ερείσματα του κεμαλικού κατεστημένου στην Τουρκία και τον συναφή τους υπαρξιακό μύθο, πράγμα που επιθυμεί σφόδρα ο κ. Ερντογάν, **2ον**) θα κλυδώνιζε επικίνδυνα το *status quo* σε μια σειρά άλλων συνοριακών ρυθμίσεων ολόγυρα της τουρκικής παραμεθορίου (Μοσούλη, Κιρκούκ, Χαλέπι, Αφρίν, Αζάζ, Γιαραμπουλούς, Αλ Μπάμπ, Μαντζίμπ στη Συρία) πράγμα που επιθυμεί ο κ. Ερντογάν, συμφώνως προς τον τουρκικό «εθνικόν όρκο».

Πιστεύει ο Ερντογάν ότι, χρησιμοποιώντας και τα δύο προαναφερθέντα γεωστρατηγικά του εργαλεία εκβιασμού, θα τον στηρίξουν για την επιτυχία των εγχειρημάτων του.

4. Το Κυπριακό ζήτημα

Η δυσκολία που υπάρχει στη λύση του Κυπριακού δεν προέρχεται από μια υποτιθέμενη περίπλοκη φύση του προβλήματος αλλά από την αναζήτηση δήθεν «λύσεως», η οποία ουσιαστικά να νομιμοποιεί και ν' αναγνωρίζει τα τετελεσμένα γεγονότα της Τουρκικής εισβολής και κατοχής. Συνεπώς, επιδιώκεται σταθερά από την Τουρκική πλευρά να παρουσιάζεται το Κυπριακό ως θέμα διακοινοτικής διαφοράς ώστε να συγκαλύπτεται η Τουρκική εισβολή και κατοχή άρα και να ακυρούται η απόδοσις ευθύνης της Άγκυρας για τη δίκαιη λύση του.

1. Γιατί, μια δίκαιη λύση στο Κυπριακό, θα επετυγχάνετο απολύτως, μέσω της υφισταμένης συμμετοχής της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση όπου προσφέρεται το κατάλληλο πλαίσιο για την κατοχύρωση των δικαιωμάτων όλων, εφόσον μάλιστα το Ευρωπαϊκό κεκτημένο και η εφαρμογή του αποτελεί συμβατική υποχρέωση όλων των χωρών-μελών.

2. Το χαοτικώς οριζόμενο εφεύρημα της «διζωνικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα» αποτελεί εκτροπή από το ευρωπαϊκό δίκαιο και τους θεσμούς, με στόχο την δημιουργία «πλάσματος δικαίου» για την παρουσίαση του υβριδικού εξαμβλώματος του διαφαινομένου σχεδίου «λύσεως» ως μιας ιδιότυπου και ιδιωνύμου ομοσπονδίας, η οποία ουδαμόθεν ανά τον πλανήτη υφίσταται. Η εκβιαζόμενη, από την Τουρκική πλευρά, ομοσπονδία είναι στην ουσία συγκεκριμένη συνομοσπονδία. Είναι ομοσπονδία εκεί που συμφέρει την Τουρκική πλευρά, δηλαδή εκεί που αφορά το φυσικό αέριο εις την ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας.

3. Η περιβόητη «πολιτική ισότητα» συγκαλύπτει την κατάλυση της θεμελιώδους δημοκρατικής αρχής, ένας άνθρωπος μια ψήφος (one man one vote) και την υποδούλωση της Ελληνικής πλειοψηφίας στην Τουρκική μειοψηφία και μέσω αυτής στην νεο-οθωμανική Άγκυρα, που ελέγχει και θα εξακολουθήσει να ελέγχει την «Τουρκοκυπριακή» κοινότητα. Πρωτ' απ' όλα, γιατί η πλειοψηφία των υποτιθεμένων Τουρκοκυπρίων είναι ήδη έποικοι.

4. Ήδη το εδαφικό παρακάμπτεται επιτηδείως με το θέμα των περιουσιών. Το εδαφικό αποτελείται από περιουσίες. Όταν προτείνονται κριτήρια, η εφαρμογή των οποίων παραπέμπει σε αποζημιώσεις περιουσιών, το εδαφικό υπονομεύεται. Οι αποζημιώσεις επίσης προτείνεται να καταβληθούν από την Ελληνική πλευρά (!), κατά το μεγαλύτερο μέρος, δηλαδή από την πλευρά που είναι το θύμα της Τουρκικής εισβολής και αρπαγής (!).

5. Η υποτιθέμενη εφαρμογή του Ευρωπαϊκού κεκτημένου και των Ευρωπαϊκών ελευθεριών είναι απατηλή και ψευδεπίγραφη, πράγμα που αποδεικνύεται από την επιμονή της Αγκύρας, ώστε ολόκληρο το νομικό (εκτό)-πλασμα της «λύσεως» να αποτελέσει... «πρωτογενές Ευρωπαϊκό δίκαιο»(!).

6. Σε ό,τι αφορά το θέμα ασφάλειας και εγγυήσεων, αυτές δεν δύνανται να ισχύουν υπό καθεστώς δημοκρατίας, ενιαίας, ομοσπόνδου και ανεξαρτήτου διότι αναφέρονται στο μεσοπολεμικό και ψυχροπολεμικό παρελθόν της Ανατολικής Μεσογείου.

7. Η καταγραφή όλων των νομικώς στοιχειοθετηθέντων εγκλημάτων των καταγραφέντων εις βάρος της Κυπριακής Δημοκρατίας δίδει τον κατωτέρω κατάλογο: Πρώτον, τα εξής διεθνή εγκλήματα: i) της επιθέσεως ii) της τουρκικής κατοχής του βορείου τμήματος της Κύπρου iii) της βιαίας εκδιώξεως πληθυσμών iv) του βιαίου και παρανόμου εποικισμού, ο οποίος έχει αλλοιώσει παντελώς το πληθυσμιακό status quo της Μεγαλονήσου. Δεύτερον τα εξής εγκλήματα πολέμου: i) της καταστροφής θρησκευτικών και πολιτισμικών μνημείων ii) των ανθρωποκτονιών, iii) των βασανιστηρίων και iv) των βιασμών.

Δεν πρέπει να καλυφθούν λοιπόν, τα ανωτέρω, με νομικές ακροβασίες δικαϊκών πλασμάτων. Εάν υπάρξει αναλόγου είδους συγκάλυψη η Διεθνής Κοινότητα πρέπει να

κατανοήσει το επικίνδυνο νομικό προηγούμενο που δημιουργείται για περιπτώσεις όπως π.χ. η ανατολική Ουκρανία, η Κριμαία, η Αμπχαζία, η Νότια Οσετία και η ρωσική προσέγγιση αναφορικά με αυτές.

Μετά, όμως, την εκλογή Τράμπ στην προεδρεία των ΗΠΑ, η Μόσχα δύναται να βελτιώσει σαφώς τις σχέσεις της με την Ουάσιγκτον, και να μην υποκύπτει στους εκβιασμούς της Αγκύρας. Ολόκληρη η Μεσόγειος, αλλά η χώρα μας, έχει να ωφεληθεί από την προσέγγιση αυτή των δύο διεθνών δυνάμεων και πρωτίστως την Διεθνή Ειρήνη και την Ασφάλεια.